

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-10 У. 14317/2018
05.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Ненада Стојановића, председника већа, Јелене Николић и Јасмине Крстић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Стојановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби коју је поднела тужила А.А. из ...,, коју заступа пуномоћник Горан Стошић, адвокат из Враћа, Цара Душана 11, ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени царински поступак, број 483-00-1906/2017-39 од 22.06.2018. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа, одржаној 05.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиле против решења Царинарнице Ниш, 04/3 број УП/I-1745/17 од 10.11.2017. године, као неоснована. Наведеним решењем првостепеног органа од 10.11.2017. године, тачком I диспозитива, одлучено је да се у ЛЦИ УВ4 број 4667 од 19.08.2016. године ЦИ Лесковац (15024), брише податак из рубрике 36 (повластице) "EU00I", као и податак из рубрике 44 (приложене исправе и додатне информације) "(U03)(009/16)", а податак у рубрици 47 (обрачун дажбина – код врсте 01) трећа подела (стопа) мења се и гласи "12,50" и податак у рубрици 47 друга подела (пореска основица – 09) мења се и гласи "181.958,03". Тачком II диспозитива истог решења, обавезана је А.А. из ...,, да накнадно уплати на име мање обрачунатог царинског дуга, за робу оцарињену по ЛЦИ УВ4 број 4667 од 19.08.2016. године, и то: царину по стопи од 12,50% у износу од

20.217,56 динара и ПДВ по стопи од 20% у износу од 4.043,52 динара, односно у укупном износу од 24.261,08 динара, с тим да се назначени износ има уплатити у року од 8 дана од дана пријема овог решења на евидентни рачун Управе царина Београд, са позивом на број по моделу означеном у диспозитиву наведеног решења, у противном извршиће се принудна наплата, као и наплата камате према члану 268. Царинског закона, док је тачком III диспозитива, одређено да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби, поднетој преко пуномоћника Управном суду 08.08.2018. године, тужила оспорава законитост решења туженог органа и истиче да је изјава на фактури дата од извозника и да је издавалац фактуре могао да доведе тужилу у заблуду да је роба са преференцијалним пореклом, због чега је увозник робе поступао савесно. Наводи да пратећа документација о пореклу робе садржи фактуру и ЕУР 1, што је у складу са чланом 16. Прелазног споразума о трговини и трговинским питањима између РС и Европске заједнице. Додаје да је изјава дата од увозника и оверена и потписана од стране овлашћеног лица, због чега роба није могла у накнадној контроли да буде третирана као роба са пуном стопом царине ради увоза и сматра да издавање нетачног уверења не представља грешку, када се уверење заснива на нетачном приказивању чињеница од стране извозника. Указује на одредбу члана 259. Царинског закона и истиче да је тужени орган поклатио веру акту управе Царинске администрације Швајцарске, који није на законит начин употребљен у току поступка без овлашћеног превода и провера. Додаје да је тужила у свему поступила сагласно одредбама члана 16. и члана 22. Протокола 3 за примену Прелазног споразума о трговини и трговинским питањима између Европске заједнице са једне стране и Републике Србије са друге стране, због чега не може бити одговорна за тачност података о пореклу робе. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, а туженог обавезе да тужили накнади трошкове поступка пред Судом, за састав тужбе од стране адвоката у износу од 30.000,00 динара и за судске таксе по ТТ.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет овог управног спора и одговор на тужбу, у коме истиче да су наводи тужбе неосновани и да је на правилан начин утврђено чињенично стање и образложени сви разлози на којима је оспорено решење засновано. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе и одговора на тужбу, нашао да тужба није основана.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења и списка предмета ове управне ствари, произлази да је по ЛЦИ УВ-4 број 4667 од 19.08.2016. године ЦИ Лесковац, стављена у слободан промет роба – употребљавано путничко возило марке „VW", тип "Golf IV", модел "1.6", запремине мотора 1.598 ccm, снаге 77 kw, година производње 2000., датум прве регистрације 17.07. 2000, са пређених 275.735 km,

пријављене вредности од 600,00 CHF (повећане Записником о контроли прихваћене декларације на 1.311,55 EUR), са стопом царине 0%, при чему је у рубрици 36 (повластица) унета шифра повластице EU00I, односно примењен је Споразум о стабилизацији и придруживању између Европских заједница и њихових држава чланица, са једне стране и Републике Србије, са друге стране (“Службени гласник РС– Међународни уговори”, број 83/08), а на основу приложене изјаве о преференцијалном пореклу робе на поднетој фактури, број 009/16 од 06.07.2016. године. У поступку накнадне контроле, Комисија за вршење документарне накнадне контроле употребљених моторних возила, поступајући по решењу директора Управе царина број 148-11-110-01-213/2/2017 од 03.08.2017. године, у складу са одредбама члана 103. Царинског закона, извршила је документарну контролу исправности података по предметној ЈЦИ УВ-4 број 15024/4667/16, са аспекта порекла робе, у вези примене Споразума о стабилизацији и придруживању између Европских заједница и њихових држава чланица, са једне стране и Републике Србије, са друге стране (“Службени гласник РС– Међународни уговори”, број 83/08). У образложењу оспореног решења се наводи да је Комисија за накнадну контролу, преко Одељења за порекло робе Управе царина Републике Србије, доставила доказ о пореклу робе (изјава о пореклу на фактури, број 009/16), достављен Швајцарској царинској администрацији, ради накнаде верификације, односно одговора о аутентичности издатог доказа о пореклу, као и стварног порекла предметне робе, те да је Царинска администрација Швајцарске извршила тражену проверу и својим дописом, број 323.7-СНЕ-114.890.832/2016.003 од 26.01.2017. године, обавестила Управу царина Републике Србије, да накнадном контролом није потврђено порекло робе, те да се предметна роба сматра робом неутврђеног порекла. Полазећи од наведеног акта Швајцарске царинске администрације, Комисија за накнадну контролу је утврдила да се роба по предметној декларацији, не може сматрати робом са преференцијалним пореклом, односно да се на исту не може применити стопа царине 0%, у складу са Споразумом, те да треба извршити наплату царине по прописаној стопи, а с тим у вези и одређени износ на име мање плаћеног пореза на додату вредност, о чему је сачињен записник, број 148-II-038-02-220/5/2017 од 18.09.2017. године, који је са налазом Швајцарске царинске администрације, број 323.7-СНЕ-114.890.832/2016.003 од 26.01.2017. године, са преводом на српски језик, достављен жалиоцу, који је преко пуномоћника ставио примедбе на записник, али је Комисија на накнадну контролу нашла да примедбе нису од утицаја на утврђивање другачијег чињеничног стања од оног које је утврђено у накнадној контроли. Након цитирања прописа наведених у образложењу оспореног решења, тужени орган налази да је у спроведеном поступку утврђено да Швајцарска царинска администрација није потврдила преференцијално порекло предметне робе, због чега се на предметни производ не може применити повлашћени третман. Оцењујући наводе жалбе, тужени орган је нашао да су они неосновани, имајући у виду одредбу члана 103. став 1. и 5. Царинског закона, као и чињеницу да је Швајцарска царинска администрација оспорила преференцијално порекло предметне робе, због чега су правилно у спроведеном поступку измењени подаци у одговарајућим рубрикама предметне декларације и жалилац обавезан на плаћање утврђеног износа на име мање плаћене царине и пореза на додату вредност. Тужени орган наводи да жалиља уз предметну декларацију, као доказ о преференцијалном пореклу предметног возила, није поднела уверење о кретању робе EUR 1, већ је као доказ поднета фактура број 009/16 од 06.07.2016. године, на којој се налази изјава извозника о пореклу, који доказ је био прихваћен приликом спровођења поступка увозног царинења у Србији по предметној ЈЦИ УВ-4, а који је у поступку

накнаде контроле достављен Швајцарској царинској администрацији актом Управе царине број 148-07-483-07-747/2/2016 од 14.09.2016. године, ради накнадне верификације, односно добијања одговора о аутентичности издатог доказа о пореклу робе, као и стварног порекла предметне робе, сагласно члану 33. став 1. Протокола 3 Споразума, те да је Швајцарска царинска администрација извршила тражену проверу и својим налазом, број 323.7 - СНЕ - 114.890.832/2016.003 од 26.01.2017. године, обавестила Управу царина Републике Србије, да накнадном контролом није потврђено порекло робе, те да се предметна роба сматра робом неутврђеног порекла. Тужени орган налази и да нису од значаја наводи из жалбе да је жалиља поступала савесно, с обзиром да је предметна роба стављена у слободан промет уз примену траженог Споразума, на основу поднете декларације и приложене документације, односно на основу доказа о пореклу робе – изјаве извозника на фактури број 009/16 од 06.07.2016. године, а да у поступку накнадне контроле није потврђено преференцијално порекло предметног возила, а на основу званичног налаза Швајцарске царинске администрације, због чега се не може применити повлашћени третман на предметну робу. Због наведених и осталих разлога датих у образложењу оспореног решења, тужени орган наводи да је жалбу ваљало одбити као неосновану, у смислу члана 170. Закона о општем управном поступку, због чега је одлучено као у диспозитиву.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је налажење туженог органа да је у спроведеном поступку утврђено да је у поступку накнадне контроле, на основу налаза Швајцарске царинске администрације, број 323.7-СНЕ-114.890.832/2016.003 од 26.01.2017. године утврђено да се роба стављена у слободан промет по ЈЦИ УВ-4 број 4667 од 19.08.2016. године ЦИ Лесковац, не може сматрати робом са преференцијалним пореклом, с обзиром да није потврђено преференцијално порекло предметне робе и да се у складу са чланом 32. став 6. Прилога I Конвенције уз Споразум о стабилизацији и придруживању између Европских заједница и њихових држава чланица, са једне стране и Републике Србије, са друге стране ("Службени гласник РС– Међународни уговори", број 83/08), не може применити повлашћени третман на предметни производ, односно не може се применити стопа царине 0%, због чега је одређено плаћање на име мање плаћеног царинског дуга - за царину по стопи од 12,50% у износу од 20.217,56 динара и ПДВ по стопи од 20% у износу од 4.043,52 динара, односно у укупном износу од 24.261,08 динара. Према оцени Суда, правилно је налажење туженог органа да је првостепени орган, у складу са одредбама члана 103. Царинског закона, донео ожалбено решење, којим је изменио податке у одговарајућим рубрикама предметне декларације, а жалиљу обавезао да плати утврђени износ на име мање плаћене царине и пореза на додату вредност за робу из предметне декларације. Због наведених разлога, према налажењу Суда, оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле.

Будући да је тужени орган, жалбене наводе који су поновљени и у тужби, оспореним решењем правилно оценио као неосноване и за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге, које у свему као правилне прихвата и Суд и на њих упућује, због чега нису посебно образлагани овом пресудом.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, основом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у тачки I диспозитива пресуде.

Будући да је тужба у овом управном спору одбијена, Управни суд је у погледу трошкова управног спора, применом одредбе члана 67. Закона о управним споровима и одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС“, број 72/11,... и 18/20), који се сходно примењује у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у тачки II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 05.05.2022. године, П-10 У. 14317/2018

Записничар,
Јелена Стојановић,с.р.

Председник већа-судија,
Ненад Стојановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МН